

ring i Mellemtiden fra Begyndelsen af 1852, indtil Londonertractaten blev sluttet. Jeg vil tillade mig atter i den Anledning at opfordre den høitærede Minister til at meddele, om der derefter fra russisk Side er skeet nogenformigt Indvending med Hensyn til disse Acters Affattelse eller fremsat nogen Paaastand om, at de ikke fuldkommen harmonerede med Warschauerprotokollen, saaledes som dennes Ord og Mening ere. Hvad nu endelig Londonertractaten angaaer, da maatte det jo aabenbart forudsættes og formodes, at man ved den vilde holde sig til det Arrangement, der allerede var sluttet og færdigt, saaledes som der ogsaa staaer i Meddelelsen af 28de October 1851, at Successionsagen allerede foreløbigt var ordnet ved et fuldstændigt Familie- og Huus-Arrangement, og forelagt de vedkommende Magter, for ved deres Billigelse i Overensstemmelse med Warschauerprotokolens § 4 at erholde Characteren af en Europæisk Transaction, *se*. Circulairnoten af September 1851. Jeg har mange Gange gennemgaaet Londonertractaten med den største Opmærksomhed; men jeg har ikke kunnet finde det Mindste i samme, der afviger fra dette Arrangement, saaledes som det forelaa ifølge Warschauerprotocollen og Renunciationsacterne og kun forlangtes billigt af de øvrige Magter. Londonertractaten gaaer efter sit hele Sammenhæng aabenbart ikke ud paa i denne Henseende at bestemme noget Nyt; den udtaler kun, hvorledes Hans Majestæt Kongen af Danmark havde forenet sig med Hans Majestæt Keiseren af Rusland og med de nærmest Arveberettigede til den danske Krone efter den danske Kongelov om at ordne Arvesølgen i sine Stater paa en vis Maade, nemlig paa den Maade, som er os Alle bekendt, at, hvis de fra Kong Frederik den Tredie nedstammende Mandssavninger maatte uddøe, saa skulde hans Høihed Prinds Christian af Sønderborg-Glücksborg og hans mandlige Aftom af Ægteffabet med hans Gemalinde, Prindsesse Louise af Hessen, være berettigede til at arve det hele Monarchie eller alle de Lande, som nu ere forenede under Kongen af Danmarks Scepter; og de contraherende Magter, der anerkjende Hensigtsmæssigheden af dette Arrangement,

love og forpligte sig da til at ville anerkjende Hans Høihed Prinds Christian og de af Hans Ægteffab med den nævnte Prindsesse udsprungne mandlige Descendenter som Successionsberettigede til alle disse Lande. De vedkommende contraherende Magter indlade sig altsaa kun paa at anerkjende den Successionsret, der allerede var begrundet ved de foregaaende Acter og Forhandlinger, og nu endelig af Hans Majestæt Kongen af Danmark agtedes indført. Man har talt Meget om, at det i Londonertractaten udtalte Integritetsprincip maatte være til Hinder for at forudsætte, at Kongelovens Arveret skulde bevares for det Tilfælde, at den Mandstamme, hvis Arv til det Hele var garanteret, maatte uddøe. Ja, hvis der stod noget Saadant i Londonertractaten, som man har sagt, at den indeholdt om dette Integritets-Princip; hvis det i den virkelig var udtalt, at der til evig Tid skal være et fast Sammenhold imellem alle de Dele, som nu høre under Kongen af Danmarks Scepter, og at de skulde være uadskilleligt forenede nu og i al Fremtid, saaledes som navnlig den høitærede Premierminister har udtrykt dette, hvis der stod noget Saadant, saa vilde det rigtignok være modstgende, at bevare nogen særegen Arveret til nogen enkelt Deel af det, der saaledes skulde forblive samlet. Men det staaer der ikke Noget om; der staaer blot, at Magterne erkjendte den store europæiske Interesse, det har, at Monarchiet forbliver samlet, og derfor ogsaa anerkjendte det som et vedvarende Princip eller en Grundsætning, som det var af almindelig Interesse at følge, at denne Integritet blev opretholdt. Hermed er det, ligesom jeg før bemærkede med Hensyn til Warschauerprotokollen, meget vel foreneligt, at man for Dieblirket indskrænkede sig til at søge et Sammenhold, bevaret ved en Combination, der i sit Væsen var en provisorisk Foranstaltning. Det vilde vel ogsaa have været modstgende, hvis man udtrykkeligen havde føiet til, at, naar denne Combinations Virksomhed ophørte, paa Grund af den vedkommende Mandstammes Uddøen, man da ansaae det for ligegyldigt, om enhver Deel gik sin Vej; men noget Saadant er heller ikke sagt. Der er meget mere føiet Noget til, der fortræffeligt hæn-